

Continua de pág. 1

municació de massa. Calia trobar unes formes idònies per tal d'expressar unes idees determinades. Era necessari, doncs, estudiar el públic a qui es volia adreçar aquestes idees i, certament, tan aviat es podia trobar públic de joves més o menys sensibilitzats, com un públic immigrat, ratllant l'analfabetisme, com un públic menestral d'edat mitjana. Llavors cal preguntar-se: S'haurien d'utilitzar llenguatges diferents, en funció del lloc i de les condicions particulars? Teixidor, va trobar més endavant uns nexes d'unió entre aquest públic diversificat a qui es dirigeix: un mateix nivell econòmic (i per tant una problemàtica semblant), una manca gairebé total d'experiència com a públic davant el fet teatral i unes deformacions de llenguatge-espectacle, degudes a la forta pressió del cinema comercial, la ràdio i sobretot, la «tele».

L'experiència clàssica no servia, doncs, com a vehicle. Les obres escrites havien de patir un procés «d'adaptació». Aquest és el primer experiment de Teixidor i el seu grup de Teatre Popular «El Camaleó».

La trajectòria escènica de Jordi fa que, en el «Retaule del Flautista», l'aplicació d'unes fórmules de clara procedència brechtiana (de Bertolt Brecht) no sigui mai mecànica. Així, el didacticisme, la utilització de la cançó, l'estructura narrativa de les escenes, la tècnica de «retaula» a càrrec de Hans i Frida, no són objecte d'una adopció mimètica, sinó d'una incorporació vàlida per a la recerca d'un nou llenguatge escènic català i per a la conquesta d'un nou públic.

El tema del «Retaule del Flautista» és: «Una vila, Pimburg, es veu víctima d'una terrible plaga de rates. Els vilatans van a protestar a l'Ajuntament, aquest pretén arranjar el problema, però deixa escapar una meravellosa possibilitat de fer-ho, menyspreant el flautista, considerant-lo com un brui-xot. Les rates segueixen per tota la vila». La història va passar fa 600 anys.

El grup que preparem aquesta peça teatral, esperem l'assistència de tothom, així com estem a punt d'anar a qualsevol lloc de la comarca a representar-la. Fins el dia 16, i bona vetllada!

G. D.

(Un del grup teatral)

EDITORIAL

«El Crist ressuscitat ve a animar una festa en el més íntim de l'home. Ell ens prepara una primavera de l'Església: una Església sense mitjans de poder, disposada a compartir amb tothom, lloc de comunió visible per la humanitat. Ell ens dona el que ens manca d'imaginació i de valor per obrir una via de reconciliació. Ell ens prepararà a donar la nostra vida per tal que l'home no segueixi essent víctima de l'home» (Roger Schutz). Aquest és el missatge que el Prior de la comunitat de monjos de Taizé anunciava el dia de Pasqua de l'any 1970 i amb el qual s'iniciava la preparació d'un concili de joves.

Certament que la imatge que l'Església presenta avui és un signe de primavera. No és una imatge envellida que viu només dels records del passat, produïda per un trencament material que fa venir ganes de refer les coses com eren abans. Avui totes les crisis que l'Església sofreix estan marcades per un signe poderós d'esperança, per un afany insaciable de renovació, pel desig de trobar les noves rutes per les quals Crist es vol fer present en un món que també és nou. Fixem-nos, sinó, com el rebuig de molts cristians ve donat per la reacció contra uns motllos rutinaris que enquaden les persones privant-los d'iniciativa i de llibertat en la seva manera d'expressar-se.

D'aquesta primavera de l'Església en seran els actors principals aquells cristians que s'esforcin per entendre el món d'avui i per descobrir la llavor de nova vida que l'Evangeli porta dintre. El seu dinamisme transformador convertirà l'Església en un lloc de comunió visible per la humanitat. La resposta d'una persona molt jove a l'enquesta, que darrerament ha llançat el Consell Pastoral del sector, diu, referent a la pregunta sobre què hi trobes a faltar en la teva comunitat parroquial: «...per mi sobra molta rutina i falta molta vivesa. Crec que si tots siguéssim més cristians el nostre poble canviaria, seria molt més ferm... Falta prendre'ns el cristianisme amb més serietat, que vol dir deixar el jo per el vosaltres». Transformaran el món aquells que hagin entès l'Evangeli, que estiguin disposats a treballar pels altres. Heus aquí el primer pas de renovació.

El Crist ressuscitat ve a animar una festa, ve a fer néixer una gran joia en el més íntim de l'home, ve a canviar el dolor en goig i el sofriment en alegria. Perquè només Ell, l'acció del seu Esperit dins nostre, és capaç de fer-nos adonar del sentit de la nostra vida i de les nostres accions. Perquè Ell ens ha ensenyat que la veritable pobresa no es troba en la manca de mitjans per a viure satisfets. Es troba en la poca disposició per a posar-nos al servei dels altres, en la poca capacitat d'esforç, en la manca d'iniciativa per a descobrir el que els germans esperen de nosaltres. Per això el Crist ressuscitat ve a dir-nos: endavant, no tingueu por, si jo us estimo res us pot fer mal, jo he vençut el món, vindré una altra vegada i us prendré amb mi, perquè allà on jo sóc hi sigueu també vosaltres, la vostra tristesa es convertirà en goig. En el goig de saber que la nostra vida no és perquè sí, no és fruit de l'atzar. És perquè l'home sigui més lliure, perquè arribi a conèixer l'amor de Déu i la necessitat de donar-se i ell mateix esdevingui un missatger de la bona notícia de la salvació, fins que l'home deixi de ser el botxí dels seus germans per a convertir-se en el seu braç dret que l'ajudi a trobar Déu.

Pintor industrial

Colocación de papeles pintados

Rótulos e imitaciones

JAIME IGLESIAS

Carretera de La Sagrera, s.n. SANTA EULALIA DE RONSANA